

15 Ιουλίου 2022

Γέροντας Ανανίας: Πλανητάρχης ήταν ο Μέγας Κωνσταντίνος στην εποχή του!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

†Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Οι άγιοι Κωνσταντίνος και Παύλος

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=345952>

Γιατί σήμερα, όπως πολλάκις έχομε τονίσει απ' αυτό το βήμα, δύο είναι τα μεγάλα προβλήματα ημών των ανθρώπων: Η έλλειψη νοήματος στη ζωή και ο φόβος του θανάτου.

Όταν ο άνθρωπος αγαπά τον Χριστό και διακονεί τον συνάνθρωπο, έχει μέγα νόημα.

Είναι εύλογος η ύπαρξίς του.

Και χαίρεται να δημιουργεί.

Χαίρεται να προσφέρει.

Χαίρεται να θυσιάζεται.

Χαίρεται να δίνει στους άλλους, ό,τι μπορεί καλύτερο.

Και μέσα απ' αυτά, ζει και αυτός. Και υπάρχει.

Αλλιώς τι είναι; Κολασμένος.

Το ρήμα «κολούω» στα λατινικά και στα αρχαία σημαίνει κλαδεύω. Σημαίνει απομονώνω.

Όποιος δεν αγαπά τον Θεό και τον συνάνθρωπο του, ζει την κόλαση της μοναξιάς του. Ένα απ' τα πιο μεγάλα προβλήματα των συγχρόνων πόλεων και ημών των ανθρώπων.

Είναι πάρα πολύ αυτό σημαντικό.

Ενώ με την ορθοδοξία, με την άγια Εκκλησιά, έχει νόημα βίου ο άνθρωπος μέγιστο. Που ξεκινά από δω και εξικνείται και φθάνει μέχρι τους ουραμούς.

Και μετά, όταν αγαπά κανείς, δεν φοβάται το θάνατο. Αφού η αγάπη έξω βάλλει τον φόβον. Κι αν έλθει εκείνος, ας έλθει.

Θα είναι, όπως έλεγε μια σύγχρονη ποιήτρια, η Ζωή Καρέλλη, Θεός σχωρέσει την

κι αυτήν, θα είναι, τότε, ο θάνατος «το άνοιγμα της αγκαλιάς του Χριστού!»

Μας ανοίγει ο Χριστός, με το θάνατο, την αγκαλιά Του και μας παίρνει μέσα. Όπως η γη παίρνει το σώμα μας, «εξ ης ελήφθη», έτσι κι ο Χριστός, με το θάνατο, παίρνει την

αθάνατη ψυχή μας, για την οποίαν απέθανε και Ανέστη. Και τότε πάμε στην αγκάλη του Χριστού.

Στους κόλπους του Αβραάμ. «Εν τόπω φωτεινώ, εν τόπω χλοερώ, εν τόπω αναψύξεως». Είναι πολύ, πάρα πολύ, αυτό σημαντικό.

Όταν έχομε, λοιπόν, νόημα στη ζωή και δεν φοβούμεθα τον θάνατο, τι κάνομε; Χαιρόμεθα τη ζωή. Και όλη μας η ζωή είναι ένας ύμνος στη ζωή και στην άνοιξη, τον Δημιουργό της ζωής.

Και τι κάνομε; Ένα δοξαστικό! Ένα δοξαστικό, προς τον δωτήρα της ζωής. Για το μέγα καλό και δώρο που μας έδωκε. Τον δοξάζομε, με τη λατρεία μας, Αυτόν, και με τη διακονία του πλησίον, και γινόμεθα άγιοι!

Αυτή ήταν η σκοποθετική. Η σκοποθετική, ο σκοπός βίου, των Βυζαντινών προγόνων μας. Ήθελαν να παν στον παράδεισο. Παρόλες τις αμαρτίες, τις ατέλειες, τις ίντριγκες, τις αιρέσεις, τις φατρίες, τους φόνους, τις αδικίες, τα φοβερά δεινά, στα οποία μένουν οι ιστορικοί αυτού του κόσμου, οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες, ακόμα κι ο χειρότερος, ήθελαν να σώσουν την ψυχή τους.

Γιατί η σωτηρία της ψυχής είναι μεγάλο πράγμα, όπως τραγουδάει και το σύγχρονο ασμάτιο. Μεγάλο πράγμα!

Και άφησε ευχή ο Μέγας και άγιος Κωνσταντίνος, άφησε ευχή στους διαδόχους του και στους συνεχιστάς αυτοκράτορας, να κάνουν οι πάντες και πάντοτε καλά και μεγάλα και ωφέλιμα έργα για τον λαό. Γι' αυτό, κι οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες, ακόμα κι οι χειρότεροι, έκαμαν θαυμαστά έργα. Ανήγειραν ναούς και μονές και προσκυνήματα και εκκλησιές και νοσοκομεία και υδραγωγεία και αρδευτικά έργα. Και τόσα άλλα, για την κοινή ωφέλεια του λαού. Για την κοινή ωφέλεια του λαού! Γιατί αυτό αποτελούσε τη διαθήκη του γενάρχου της Ρωμιοσύνης, του πρώτου βασιλέως των χριστιανών, του αγίου και Μεγάλο Κωνσταντίνου, του ισαποστόλου.

Του οφείλομε, του οφείλομε και εκείνου και της μητέρας του, της μεγάλης και αγίας Ελένης, αιωνία ευγνωμοσύνη. Και περισσότερο εμείς οι ορθόδοξοι Έλληνες. Που ο λαός μας, ο καλός και αγαθός, η γη η καλή και αγαθή, το αισθάνεται αυτό. Την ευγνωμοσύνη και την προσφορά τους. Την αισθάνεται και τη διαισθάνεται. Γι

αυτό και αφειδώς, σε κάθε οικογένεια, και στις περισσότερες ελληνικές οικογένειες, υπάρχει το όνομα η και του ενός ή και των δυο. Του αγίου και Μεγάλου Κωνσταντίνου και της αγίας Ελένης.

Γιατί αυτοί είναι οι προστάται μας. Οι πατέρες μας. Οι φωτιστάι μας. Οι βοηθοί μας. Και είθε και τώρα, ο Μέγας Κωνσταντίνος, που κατήγετο απ' την Βαλκανική, από την Ναϊσσό, σημερινή Νίσα της Βαλκανικής, είθε και τώρα, ο Θεός ο μέγας, να σπλαχνισθεί πάντα τα έθνη και την πολύπαθη Βαλκανική και τα Σκόπια, εκεί κοντά, που 'ταν η πατρίδα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, και να μας στείλει ένα μεγάλο άνδρα, έναν πλανητάρχη, δικό Του, όμως.

Πλανητάρχης ήταν ο Μέγας Κωνσταντίνος στην εποχή του. Ο οποίος, όπως και ο Μέγας Κωνσταντίνος τότε, να επηρεάσει, όπως επηρέασε κι αυτός, πρόσωπα και πράγματα προς το θετικό. Προς την αλήθεια. Προς τον Χριστό. Προς την άγια Εκκλησία.

Το 'χομε τόσο αυτό ανάγκη. Και χρειάζεται να προσευχόμεθα γι' αυτό. Γιατί οι μέρες, όντως, είναι δύσκολες. Και όντως, είναι χαλεπές. Κι η δυσκολία δεν είναι απέξω. Το απέξω έρχεται απ' τ' απομέσα μας. Η δυσκολία είναι απομέσα μας. Αφήσαμε την άγια πίστη και ζωή. Αφήσαμε τη μετάνοια, που 'ναι το ξανάβρεμα του Χριστού και του αδελφού μας, και συμπορευόμεθα προς τα σύγχρονα είδωλα. Την οδόν της απωλείας.

Είθε ο μέγας και άγιος απόστολος των εθνών, ο Θεός Παύλος, η αγάπη μας, η χαρά μας, ο πατέρας μας κι ο οδηγός μας κι ο αδελφός μας, και είθε και ο Μέγας και άγιος Κωνσταντίνος, ο ισαπόστολος βασιλεύς και πατέρας της οικουμένης, οι οποίοι τόσο βάνουσα και άδικα βάλλονται σήμερα από μερικούς, είθε να παρακαλούν τον Παντοκράτορα, τον Κύριο του ουρανού και της γης, τον φιλόανθρωπο Χριστό μας, να Τον παρακαλούν, όπως προείπα, να στείλει πάλι στην πατρίδα μας, αλλά και στην οικουμένη, άνδρες γενναίους, χριστιανούς, εύσπλαχνους και μεγάλους, προκειμένου να βοηθήσουν το λαό, το λαό του Θεού, αλλά και όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι βρίσκονται στην γης τα σταυροδρόμια, ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα.

Είθε να ανατείλει γρήγορα αυτή η μέρα και η ώρα, είθε, αδελφοί μου, να γίνει. Αμήν.

Εξεφωνήθη την 4η Ιουλίου 2001

Από το βιβλίο του μακαριστού Αρχιμανδρίτη, π. Ανανία Κουστένη, «Αγιολόγιο», τόμος δ', των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2009.

<https://bit.ly/3ciSOOn>